

Arrest

nr. 273 654 van 2 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348/3
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 29 november 2018 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 19 december 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 december 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 23 december 2021 besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 24 december 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, geboren te Astrakhan. Sedert 1993 woonde uw gezin in Grozny, Tsjetsjenië. Tijdens de Tsjetsjeense oorlogen is uw vader, die meevocht aan de zijde van de Tsjetsjeense onafhankelijkheidsstrijders, gesneuveld. In september 2004 bent u religieus gehuwd met uw eerste echtgenote, L. Z. (...). Tijdens het kleinschalige huwelijksfeest dat in uw ouderlijk appartement gevierd werd, deed zich een incident voor met enkele gasten. Uw kennis M. (...) bracht twee gasten mee naar uw huwelijksfeest, twee militairen. Nadat ze een hele dag alcohol gedronken hadden veroorzaakten ze problemen. Ze vielen een buurmeisje lastig dat kwam helpen op het feest, waarop uw vrienden en familie hen aanmaanden hiermee te stoppen. Er ontstond tumult. U, die tot dan niet persoonlijk aanwezig was op het feest, werd erbij gehaald en de twee agressieve mannen werden buitengezet. Ze bedreigden de aanwezigen met hun (ongeladen) wapens en dreigden het appartement op te blazen. Toen ze het gebouw verlieten waren ze vergezeld van een derde man, B. (...). Een kwartier nadat ze vertrokken waren hoorden jullie schoten. B. (...) kwam gewond de binnenplaats opgerend en zeeg in elkaar. De hulpdiensten werden opgeroepen en ook de politie kwam ter plaatse. B. (...) bleek nog te leven maar was zwaargewond in het aangezicht. De twee militairen die op uw feest waren buitengezet, bleken echter vermoord te zijn. De aanwezige feestvierders die nog ter plaatse waren, werden allemaal meegenomen. Zo ook uw kennis M. (...). U bent zelf niet meegegaan met de politie. Uw familie weigerde u mee te laten gaan naar de politie uit vrees dat u niet meer levend naar huis zou komen. In de maanden die hierop volgden leefde u ondergedoken voor de politie en verbleef u op verschillende adressen bij vrienden en familie in Tsjetsjenië. Naar verluid werd M. (...) de moord in de schoenen geschoven en werd hij door de politie zwaar mishandeld om hem te doen bekennen, wat hij echter weigerde. Desondanks werd hij een jaar later veroordeeld voor de moord en kreeg hij 23 jaar celstraf. Omdat hij de moord nooit bekend had, was voor de familie van de vermoorde militairen de kwestie echter niet afgesloten. Zij zochten u en waren bij uw moeder komen dreigen dat ze u zouden vermoorden uit wraak.

U leefde op verschillende plaatsen in Tsjetsjenië tot eind 2006, begin 2007. Uw echtgenote was in maart 2006 bevallen van jullie eerste kind. Vanaf 2007 ongeveer verbleef u in Astrakhan, waar jullie een buitenverblijf hadden en uw oom een boerderij had.

Jullie vertrek naar het buitenland werd geregeld en u kon een reispaspoort bekomen. U reisde eind 2007 met vrouw en kind naar Polen. Uw echtgenote belandde in Frankrijk, waar ook een oom van u woont. In maart 2008 beviel uw vrouw in Frankrijk van jullie tweede zoon.

U keerde in 2010 echter terug naar Tsjetsjenië omdat uw moeder een beroerte had gekregen. Ze lag in een ziekenhuis in Astrakhan, waar u haar bezocht. U leefde er enige tijd op de boerderij van uw oom, tot u in 2011-2012 opnieuw naar Europa kon reizen. U regelde nogmaals een reispaspoort en reisde via Moskou naar Wit-Rusland, om vervolgens opnieuw naar Polen te gaan. U diende er opnieuw een verzoek tot internationale bescherming in. U voltrok de religieuze scheiding van uw eerste echtgenote. In Polen ontmoette u uw huidige partner vrouw, Z. A. (...) (ov. (...)), met wie u een nieuw religieus huwelijk sloot. Z. (...) werd in Polen erkend als vluchteling. Zij had al een zoon uit een eerder huwelijk. Uw ex-echtgenote bracht jullie twee kinderen (die een statuut zouden hebben in Frankrijk) naar Polen zodat u de voogdij op zich kon nemen. U kreeg samen met Z. (...) nog een dochtertje. Omdat Z. (...) problemen kreeg in Polen vertrok jullie gezin naar Duitsland. Ook daar bleven de problemen uit haar thuisland haar echter achtervolgen en jullie vertrokken naar België.

Op 19/12/2018 dienden jullie een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische instanties.

Uw partner beviel in België van jullie tweede gemeenschappelijke kind.

U vreest door de politie te worden gearresteerd in verband met de moordzaak en vreest bloedwraak vanwege de familie van de slachtoffers.

U wenst niet gescheiden te worden van uw gezin. U vreest als echtgenoot van Z. (...) zelf ook problemen te krijgen in Tsjetsjenië omwille van de problemen die zij er kende.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legt u volgende documenten voor : uw binnenlands paspoort, medische documenten van uw jongste dochter, documenten betreffende een incident in België waarvan uw partner Z. A. (...) het slachtoffer werd. Overige (identiteits-)documenten werden ingehouden door de asiinstanties van Polen, Duitsland of Frankrijk. U maakte nog een medisch attest over waaruit blijkt dat u Methadon gebruikt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op verzoek van uw advocaat legde u een medisch attest voor waaruit blijkt dat u dagelijks 70mg Methadon neemt. Dient opgemerkt dat uit voornoemd attest niet kan worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, noch dat u bepaalde cognitieve moeilijkheden zou ondervinden die van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben op de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming. Er zijn bijgevolg geen concrete, objectieve elementen voorhanden waaruit blijkt dat uw medicatiegebruik u ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen of dat u bijzondere steunmaatregelen behoeft.

Het Commissariaat-generaal kan in uw hoofde echter geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of reële vrees voor het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, vaststellen. U bent er om onderstaande redenen echter niet in geslaagd uw relaas aannemelijk te maken.

De problemen die u in uw land van herkomst zou gekend hebben zouden zijn terug te voeren naar een incident tijdens uw religieuze huwelijk met uw eerste vrouw. Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat u er niet in slaagt om coherent aan te geven wanneer dit huwelijksfeest - en dus het incident dat de kern van uw asielselaas vormt - plaatsvond. Tijdens uw initiële (Dublin) gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), gaf u nog aan dat u in 2004 wettelijk en religieus gehuwd zou zijn met uw eerste echtgenote. Een exacte datum of maand kon u niet geven (DVZ verklaring 11/01/2019, rubriek 14 en 15). Tijdens een tweede interview op de DVZ verklaarde u dan weer dat uw huwelijksfeest in 2006 plaatsvond (DVZ, vragenlijst 27/11/2019, rubriek 3.5). Ook tijdens uw initiële gehoor door een medewerker van het CGVS verklaarde u nog dat u in 2006 gehuwd bent en er zich toen een incident voordeed op uw huwelijksfeest. Gevraagd naar de precieze datum van het feest, kon u niet met zekerheid een datum geven. U meende dat het in augustus was, en gaf voorts aan dat u het zich niet precies kon herinneren 'maar dat het wel in 2006 was' (CG 1 p. 3). Tijdens een tweede gehoor op de zetel van het CGVS verklaarde u dan opnieuw dat uw (religieuze) huwelijksfeest plaatsvond in 2004 (CG 2 p.3). Uit uw verdere verklaringen zou nog blijken dat het in september 2004 zou zijn geweest (CG 2 p.4). Aangezien een ernstig incident tijdens uw eigen huwelijksfeest de directe aanleiding voor uw problemen en vertrek uit uw land van herkomst zou gevormd hebben, mag des te meer verwacht worden dat u consequent kan aangeven wanneer dit feest, en dus ook het vermeende incident dat aan de basis van uw vertrek ligt, plaatsvond. Er dient op gewezen te worden dat de redelijke marge hier duidelijk overschreden wordt. De door u genoemde tijdstippen liggen maar liefst twee jaar uit elkaar. Aangezien u wél consequent bent over de datum van uw vertrek uit uw land van herkomst (eind 2007-begin 2008, CG 1 p.3, CG 2p.11, DVZ verklaring rubriek 10, DVZ vragenlijst rubriek 3.5), impliceert dit dat u ook uw periode van onderduiken in het ene geval op ruim één jaar schat, terwijl in het andere geval uw onderduikperiode ruim 3 jaar zou hebben belopen. Er kan nog op gewezen worden dat u over geen enkel stavingsstuk blijkt te beschikken waaruit de precieze datum van uw eerste huwelijk(splechtigheid) kan worden afgeleid. U geeft nog aan een jaar later het huwelijk wettelijk te hebben laten registreren bij de burgerlijke stand, ook hiervan legt u geen enkel bewijsstuk voor (CG 2 p.3, p.16). Gezien voorgaande, slaagt u er vooreerst niet in om een verband aan te tonen tussen een incident waarbij twee militairen werden vermoord in Grozny en uw (eerste) huwelijksfeest.

Ten tweede blijkt dat er reeds een schuldige voor de moord op twee militairen werd aangeduid, dat deze dader werd aangeklaagd en dat hij werd veroordeeld voor de moord (CG 2 p.4, p.8). Het is dan ook weinig plausibel dat men desondanks toch ook u - die op zich niets te maken had met de feiten - nog zou willen opsporen, valselijk beschuldigen en vervolgen voor deze feiten. Hoewel u opwerpt dat "ze [u] oproepen" in deze zaak, blijkt u geen weet te hebben van concrete oproepingsbrieven op uw naam om zich bij de politie aan te dienen. U zou, net als alle andere gezinsleden wel als getuige door de rechtbank zijn opgeroepen, maar legt ook hiervan niet het minste bewijs voor (CG 2 p.9).

Ten derde blijkt dat u onaannemelijk onwetend bent met betrekking tot de vermoorde militairen en hun familie. U kent hun namen niet, u kent hun clan (teip) niet en heeft zich hieromtrent ook niet geïnformeerd (CG 2 p.8-9). Uw totaal gebrek aan kennis over de kern van uw asielselaas, met name de identiteit van de twee militairen die zouden zijn vermoord na uw huwelijksfeest en hun familieleden, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder. Immers, u haalt aan dat u niet enkel de politie maar ook de familie van de slachtoffers vreest. Zij zouden uit zijn op bloedwraak - ondanks het feit niet u maar wel een andere man als dader van de moord werd aangeduid en veroordeeld. Het is frappant en weinig geloofwaardig te noemen dat u geen identiteitsgegevens kan verstrekken met betrekking tot deze families die u vreest. Er moet worden besloten dat u bijgevolg op geen enkele manier kan aangeven wie u in concreto zou vrezen. Uw gebrek aan kennis met betrekking tot relevante gegevens over de identiteit van de personen die een bloedwraak jegens u koesteren is onaanvaardbaar, te meer daar u beweert dat deze familieleden van de slachtoffers meermaals in persoon naar uw ouderlijk huis zijn gekomen, er met uw moeder spraken en zouden gedreigd hebben u te doden, dat uw eigen familieleden als getuige aanwezig

waren op de rechtszaak waar de vermeende moordenaar berecht werd, en er inmiddels vele jaren verstreken zijn waardoor u ruimschoots de gelegenheid had zich uitgebreid te informeren over uw zaak bij uw eigen familie, dan wel publiekelijk toegankelijke bronnen (u vermeldde zelf al dat u er ooit een online artikel over las). U geeft zelf aan zich niet geïnformeerd te hebben, hoewel er naar uw bewering 'wel iets over op internet te vinden moet zijn' en u ooit een artikel las over de veroordeling van M. (...) (CG 2 p.9). Nochtans kan van een verzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen zou ondernemen om zich te informeren over zijn persoonlijke problemen. Dergelijke nalatigheid en gebrek aan kennis wijzen dan ook op een gebrek aan interesse voor uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Verder blijkt dat u zich in de jaren na de moord op de militairen, ondanks uw beweerde onderduiken, nog op verschillende gelegenheden zelf tot de autoriteiten heeft gewend. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u een jaar na het religieuze huwelijksfeest nog stappen ondernam om jullie huwelijk wettelijk te laten registreren bij de burgerlijke stand (CG 2 p. 3), én heeft u bovendien tot tweemaal toe een reispaspoort verkregen (CG 2 p.11-12). Deze démarches die u bij uw autoriteiten ondernam zijn onverenigbaar met de vrees die u jegens diezelfde autoriteiten meent te moeten koesteren. Het is opvallend dat u bovendien in deze periode van onderduiken twee kinderen verwekte bij uw kersverse echtgenote, die nochtans niet samen met u ondergedoken leefde. Nog opmerkelijk is dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ verklaring rubriek 10) aanvankelijk verklaarde dat u in de periode 2004-2008 (de periode van uw vermeende onderduiken) op een appartement verbleef dat blijkbaar vlak naast uw eerdere adres lag (twee belendende appartementsblokken, CG 1 p. 3). Dat u hier niet louter een formeel domicilieadres vermeldde, maar wel degelijk een verblijfsadres, blijkt uit uw latere verklaring dat u uw woonstregistratie geregistreerd stond op nog een derde adres, met name de (...)straat (CG 1 p.3).

Ook uw gedrag na uw vlucht uit uw land van herkomst valt niet te rijmen met een ernstige vrees voor vervolging in uw thuisland. Zo blijkt dat u in diverse Europese landen een verzoek tot internationale bescherming indiende, maar de uitkomst van uw aanvraag telkens niet afwachtte en doorreisde naar een ander Europees land. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen en hier ook de uitkomst van afwacht. Dat u naliel dit te doen en gedurende jarenlang verschillende aanvragen tot internationale bescherming indiende in diverse landen, maar nooit de uitkomst van de procedure afwachtte en zelfs nog tijdens een lopende procedure vrijwillig terugreisde naar uw land van herkomst, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, tweede lid, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Voorts dient erop gewezen dat u en u na uw vlucht naar het buitenland nog vrijwillig en gedurende meerdere jaren naar uw land van herkomst bent teruggekeerd (CG 2 p.12-14). Tijdens uw verblijf in uw land van herkomst zouden zich ook geen nieuwe incidenten hebben voorgedaan (Ibid.). Hierbij dient aangestipt dat u zich binnen de Russische Federatie over grote afstand verplaatste met uw eigen identiteitsdocumenten, onder uw eigen naam, zonder hierbij problemen gekend te hebben. Meer nog, ook toen u voor de tweede maal uw land van herkomst wilde verlaten (omdat uw gezin nog in Europa verbleef) kon u zonder probleem een nieuw reispaspoort verkrijgen in Tsjetsjenië, waar u uw domicilie had (CG 2 p.14). Hoewel u beweert dat u enkel geld opstuurde naar uw familieleden in Tsjetsjenië en zij in uw afwezigheid, met de foto's die ze nog van u hadden liggen, via een tussenpersoon en mits betaling van (smeer)geld een reispas voor u konden regelen (CG 2 p.14-15), kan er op gewezen worden dat deze verklaring niet rijmt met de informatie vvat in uw binnenlands paspoort. Immers, uw binnenlands paspoort draagt duidelijk twee stempels die werden gezet door de paspoortdienst bij het uitreiken van een reispaspoort (2007 en 2012). Indien u werkelijk "enkel geld" zou hebben opgestuurd – en dus niét uw binnenlands paspoort, dat u zelf op zak had - zouden deze stempels niet in uw binnenlands paspoort kunnen staan. U maakt dan ook niet aannemelijk dat u langs officiële kanalen aan een reispaspoort geraakt bent. Alles wijst erop dat u de normale standaardprocedure gevolgd heeft, wat impliceert dat u geautoriseerd was het land te verlaten en de veiligheidsdiensten geen bijzondere interesse hadden in u (zie ook informatie toegevoegd aan het administratief dossier, AAB).

Waar u tot slot wijst op uw gezinssituatie (CG 2 p.17), moet erop gewezen worden dat uw echtgenote het statuut van vluchteling heeft in Polen, en u een eventuele verblijfsprocedure op basis van jullie gemeenschappelijk gezinsleven dan ook aan de Poolse autoriteiten dient te richten. Voor zover u in vage termen aanhaalt dat u in uw land van herkomst "problemen" zou kunnen krijgen omwille van de problemen die uw partner er kende, moeten volgende elementen in rekening worden gebracht. Vooreerst moet vastgesteld dat uw huidige relatie ontstaan is na uw vertrek uit uw land van herkomst. Jullie hebben elkaar in Polen leren kennen, waar jullie vervolgens een (louter) religieus huwelijk sloten (CG p.18). Zodoende kan er vanuit gegaan worden dat de autoriteiten of anderen in uw land van herkomst niet op de hoogte

zijn van uw relatie met Z. A. (...), behalve de personen die u hierover zelf zou ingelicht hebben. Bovendien kan er opgemerkt worden dat uit uw verklaringen moet blijken dat Z. (...) problemen kende omdat zij en haar zoontje als drukkmiddel zouden worden ingezet om haar (eerste, ex-)echtgenoot terug naar Tsjetsjenië te lokken (CG p.6). In dit opzicht geeft het sluiten van een nieuw huwelijk door Z. (...) blijk van een duidelijke distantiëring van haar ex-partner, wat er net toe kan leiden dat Z. (...) niet langer gevisieerd zou worden door haar vervolgers. Immers, door haar verbintenis met u behoort zij nu niet langer tot de sociale cirkel van haar gevisieerde ex-man, maar wordt zij integendeel sociaal gezien tot uw familieverband gerekend. U maakt dan ook niet aannemelijk dat u in uw land van herkomst concrete problemen zou kennen omwille van uw religieus huwelijk met Z. (...), een erkend vluchteling in Polen. Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrepsd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

De door u in het kader van uw verzoek voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands Russisch paspoort bevat uitsluitend identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden. Medische documenten over de gezondheid van uw jongste dochter houden geen verband met de door u aangehaalde vervolging in de Russische Federatie. Documenten aangaande een incident in België jegens uw partner Z. A. (...) staven evenmin de door u aangehaalde vluchtmotieven ten aanzien van de Russische Federatie. Hier dient aan toegevoegd dat het verzoek van uw partner reeds werd afgesloten met een beslissing tot niet-ontvankelijkheid, daar zij internationale bescherming geniet in Polen. Het voornoemde medisch attest betreffende uw methadongebruik tot slot, heeft geen betrekking op de door u aangehaalde asielmotieven en wijzigt bovenstaande conclusie dan ook niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van "de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, als algemene beginselen van behoorlijk bestuur".

2.2.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing oordeelt dat in hoofde van verzoekende partij geen bijzondere procedurele noden blijken. Meer bepaald overweegt verwerende partij desbetreffend het volgende: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op verzoek van uw advocaat legde u een medisch attest voor waaruit blijkt dat u dagelijks 70mg Methadon neemt. Dient opgemerkt dat uit voornoemd attest niet kan worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, noch dat u bepaalde

cognitieve moeilijkheden zou ondervinden die van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben op de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming. Er zijn bijgevolg geen concrete, objectieve elementen voorhanden waaruit blijkt dat uw medicatiegebruik u ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen of dat u bijzondere steunmaatregelen behoeft.”

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die hierop een ander licht werpen. Immers herhaalt zij in haar verzoekschrift slechts dat zij dagelijks 70mg Methadon neemt, stellende dat dit wel degelijk een invloed heeft op haar cognitieve capaciteiten, doch de Raad herhaalt dat uit het door haar bijgebrachte medisch attest nergens kan worden afgeleid dat zij niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, noch dat zij bepaalde cognitieve moeilijkheden zou ondervinden die van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Evenmin toont zij zulks aan met een loutere verwijzing naar algemene informatie over de *mogelijke* bijwerkingen van Methadon. Bovenstaande beoordeling door verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.5. De Raad stelt vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij vreest door de politie te worden gearresteerd in verband met de moordzaak en eveneens bloedwraak vreest vanwege de familie van de slachtoffers (notities CGVS d.d. 24/11/2021, p. 3-4). Daarnaast voert zij nog aan niet gescheiden te willen worden van haar gezin en als echtgenoot van Z. te vrezen zelf ook problemen te krijgen in Tsjetsjenië omwille van de problemen die zij er kende (notities CGVS d.d. 24/11/2021, p. 17).

2.2.6. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt gemotiveerd dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden relaas en in het bijzonder de door haar voorgehouden problemen naar aanleiding van een moord op twee militairen.

2.2.6.1. Vooreerst doet verwerende partij de pertinente bemerking dat verzoekende partij er niet in slaagt om een verband aan te tonen tussen een incident waarbij twee militairen werden vermoord in Grozny en haar (eerste) huwelijksfeest, daar zij niet coherent kan aangeven wanneer dit huwelijksfeest – en dus het incident dat de kern van haar asielrelaas vormt – plaatsvond. Verwerende partij doet in dit verband immers volgende vaststellingen: *“De problemen die u in uw land van herkomst zou gekend hebben zouden zijn terug te voeren naar een incident tijdens uw religieuze huwelijk met uw eerste vrouw. Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat u er niet in slaagt om coherent aan te geven wanneer dit huwelijksfeest - en dus het incident dat de kern van uw asielrelaas vormt - plaatsvond. Tijdens uw initiële (Dublin) gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), gaf u nog aan dat u in 2004 wettelijk en religieus gehuwd zou zijn met uw eerste echtgenote. Een exacte datum of maand kon u niet geven (DVZ verklaring 11/01/2019, rubriek 14 en 15). Tijdens een tweede interview op de DVZ verklaarde u dan weer dat uw huwelijksfeest in 2006 plaatsvond (DVZ, vragenlijst 27/11/2019, rubriek 3.5). Ook tijdens uw initiële gehoor door een medewerker van het CGVS verklaarde u nog dat u in 2006 gehuwd bent en er zich toen een incident voordeed op uw huwelijksfeest. Gevraagd naar de precieze datum van het feest, kon u niet met zekerheid een datum geven. U meende dat het in augustus was, en gaf voorts aan dat u het zich niet precies kon herinneren ‘maar dat het wel in 2006 was’ (CG 1 p. 3). Tijdens een tweede gehoor op de zetel van het CGVS verklaarde u dan opnieuw dat uw (religieuze) huwelijksfeest plaatsvond in 2004 (CG 2 p.3). Uit uw verdere verklaringen zou nog blijken dat het in september 2004 zou zijn geweest (CG 2 p.4). Aangezien een ernstig incident tijdens uw eigen huwelijksfeest de directe aanleiding voor uw problemen en vertrek uit uw land van herkomst zou gevormd hebben, mag des te meer verwacht worden dat u consequent kan aangeven wanneer dit feest, en dus ook het vermeende incident dat aan de basis van uw vertrek ligt, plaatsvond. Er dient op gewezen te worden dat de redelijke marge hier duidelijk overschreden wordt. De door u genoemde tijdstippen liggen maar liefst twee jaar uit elkaar. Aangezien u wél consequent bent over de datum van uw vertrek uit uw land van herkomst (eind 2007-begin 2008, CG 1 p.3, CG 2p.11, DVZ verklaring rubriek 10, DVZ vragenlijst rubriek 3.5), impliceert dit dat u ook uw periode van onderduiken in het ene geval op ruim één jaar schat, terwijl in het andere geval uw onderduikperiode ruim 3 jaar zou hebben belopen. Er kan nog op gewezen worden dat u over geen enkel stavingsstuk blijkt te beschikken waaruit de precieze datum van uw eerste huwelijk(splechtigheid) kan worden afgeleid. U geeft nog aan een jaar later het huwelijk wettelijk te hebben laten registreren bij de burgerlijke stand, ook hiervan legt u geen enkel bewijsstuk voor (CG 2 p.3, p.16). Gezien voorgaande, slaagt u er vooreerst niet in om een verband aan te tonen tussen een incident waarbij twee militairen werden vermoord in Grozny en uw (eerste) huwelijksfeest.”*

Verzoekende partij voegt als bijlage bij haar verzoekschrift een nieuwsbericht d.d. 19 december 2007 van de website *Causasion Knot* omtrent de veroordeling van ene M. I. wegens de moord op twee militairen in september 2004 in Grozny (bijlage 2 van het verzoekschrift). Verzoekende partij benadrukt dat zij

uiteindelijk verklaarde dat haar (eerste) huwelijksfeest plaatsvond in september 2004, wat overeenstemt met de informatie uit het artikel. Zij merkt op dat uit het administratief dossier blijkt dat zij zich moeilijk precieze data kan herinneren, aangezien zij ook haar tweede huwelijk zonder meer in 2012 situeert. Haar aanvankelijke verklaring dat haar huwelijksfeest in 2006 plaatsvond is een duidelijke vergissing, mogelijks veroorzaakt door de zware medicatie die zij neemt.

De Raad herhaalt vooreerst dat verzoekende partij de door haar beweerde geheugenproblemen omwille van de zware medicatie die zij neemt nalaat te staven aan de hand van een medisch attest. Zij kan hiernaar dan ook niet verwijzen om bovenstaande incoherenties te verklaren. Evenmin doet zij enige afbreuk aan de vastgestelde incoherenties door te benadrukken dat zij uiteindelijk verklaarde dat haar (eerste) huwelijksfeest plaatsvond in september 2004 en dat dit overeenstemt met de informatie in het door haar bijgebrachte nieuwsbericht waarin gewag wordt gemaakt van een moord op twee militairen in september 2004 in Grozny. De Raad is van oordeel dat, aangezien het incident dat de kern van haar asielrelaas vormt, plaatsvond tijdens haar religieuze huwelijk met haar eerste vrouw, in alle redelijkheid van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij op coherente wijze zou kunnen aangeven wanneer dit huwelijksfeest, en dus het incident, plaatsvond. De vaststelling dat zij hierin echter niet slaagt, ondergraaft op ernstige wijze haar beweerde aanwezigheid bij de moord op twee militairen in september 2004 in Grozny. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat nergens uit de in het verzoekschrift weergegeven vrije vertaling van het artikel blijkt dat verzoekende partij erin vermeld wordt en dat uit het door haar bijgebrachte artikel derhalve evenmin haar betrokkenheid bij deze feiten afgeleid kan worden.

2.2.6.2. Vervolgens merkt de Raad op dat door verwerende partij tevens op goede gronden overwogen wordt dat het, daar er reeds een schuldige voor de moord op de twee militairen werd aangeduid en deze dader werd aangeklaagd en veroordeeld voor moord, weinig plausibel is dat men desondanks ook verzoekende partij – die op zich niets te maken had met feiten – nog zou willen opsporen, valselijk beschuldigen en vervolgen voor deze feiten. Verwerende partij motiveert desbetreffend als volgt: *“Ten tweede blijkt dat er reeds een schuldige voor de moord op twee militairen werd aangeduid, dat deze dader werd aangeklaagd en dat hij werd veroordeeld voor de moord (CG 2 p.4, p.8). Het is dan ook weinig plausibel dat men desondanks toch ook u - die op zich niets te maken had met de feiten - nog zou willen opsporen, valselijk beschuldigen en vervolgen voor deze feiten. Hoewel u opwerpt dat “ze [u] oproepen” in deze zaak, blijkt u geen weet te hebben van concrete oproepingsbrieven op uw naam om zich bij de politie aan te dienen. U zou, net als alle andere gezinsleden wel als getuige door de rechtbank zijn opgeroepen, maar legt ook hiervan niet het minste bewijs voor (CG 2 p.9).”*

Verzoekende partij benadrukt dat M. nooit zijn schuld heeft bekend en dat hij bij zijn arrestatie ook gefolterd werd. Ondanks zijn veroordeling, meent de familie van de vermoorde militairen dat hij niet de echte dader is waardoor de zaak voor hen niet afgesloten is. Ook uit het bijgebrachte nieuwsbericht blijkt nergens dat M. zijn schuld zou hebben bekend (bijlage 2 van het verzoekschrift). Verzoekende partij en haar familie worden als schuldigen beschouwd doordat het incident plaatsvond naar aanleiding van haar huwelijksfeest. Verwijzend naar verschillende rapporten, bemerkt verzoekende partij nog dat valse beschuldigingen en veroordelingen in Tsjetsjenië schering en inslag zijn, duidt zij op het arbitraire handelen van de ordediensten en het gerecht en de talrijke mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië en werpt zij tevens op dat bloedwraak nog steeds gebruikelijk is in Tsjetsjenië.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij niet verder komt dan het uiten van blote beweringen. Nergens uit het door haar bijgebrachte artikel blijkt dat M zijn schuld zou ontkennen, noch dat de familie van de vermoorde militairen zou menen dat hij de echte dader niet is. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom men - ondanks dat er reeds een schuldige voor de moord op twee militairen werd aangeduid, dat deze dader werd aangeklaagd en dat hij werd veroordeeld voor de moord - toch ook verzoekende partij, die op zich niets te maken had met de feiten, nog zou willen opsporen, valselijk beschuldigen en vervolgen voor deze feiten. In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden, kan het evenmin overtuigen dat de familie van de vermoorde militairen ook haar zouden willen vervolgen louter omdat het incident plaatsvond tijdens haar huwelijksfeest.

Evenmin kan verzoekende partij volstaan met een loutere verwijzing naar rapporten inzake de algemene situatie in haar land van herkomst om aan te tonen dat zij werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.6.3. Het ongeloofwaardige karakter van haar bewering dat men haar zou willen vervolgen voor deze feiten blijkt bovendien tevens uit de vaststelling dat verzoekende partij onaannemelijk onwetend is met betrekking tot de vermoorde militairen en hun familie. Verwerende partij stelt in dit verband immers terecht het volgende: *“Ten derde blijkt dat u onaannemelijk onwetend bent met betrekking tot de vermoorde militairen en hun familie. U kent hun namen niet, u kent hun clan (teip) niet en heeft zich hieromtrent ook niet geïnformeerd (CG 2 p.8-9). Uw totaal gebrek aan kennis over de kern van uw asielrelaas, met name de identiteit van de twee militairen die zouden zijn vermoord na uw huwelijksfeest en hun familieleden, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder. Immers, u haalt aan dat u niet enkel de politie maar ook de familie van de slachtoffers vreest. Zij zouden uit zijn op bloedwraak - ondanks het feit niet u maar wel een andere man als dader van de moord werd aangeduid en veroordeeld. Het is frappant en weinig geloofwaardig te noemen dat u geen identiteitsgegevens kan verstrekken met betrekking tot deze families die u vreest. Er moet worden besloten dat u bijgevolg op geen enkele manier kan aangeven wie u in concreto zou vrezen. Uw gebrek aan kennis met betrekking tot relevante gegevens over de identiteit van de personen die een bloedwraak jegens u koesteren is onaanvaardbaar, te meer daar u beweert dat deze familieleden van de slachtoffers meermaals in persoon naar uw ouderlijk huis zijn gekomen, er met uw moeder spraken en zouden gedreigd hebben u te doden, dat uw eigen familieleden als getuige aanwezig waren op de rechtszaak waar de vermeende moordenaar berecht werd, en er inmiddels vele jaren verstreken zijn waardoor u ruimschoots de gelegenheid had zich uitgebreid te informeren over uw zaak bij uw eigen familie, dan wel publiekelijk toegankelijke bronnen (u vermeldde zelf al dat u er ooit een online artikel over las). U geeft zelf aan zich niet geïnformeerd te hebben, hoewel er naar uw bewering ‘wel iets over op internet te vinden moet zijn’ en u ooit een artikel las over de veroordeling van M. (...) (CG 2 p.9). Nochtans kan van een verzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen zou ondernemen om zich te informeren over zijn persoonlijke problemen. Dergelijke nalatigheid en gebrek aan kennis wijzen dan ook op een gebrek aan interesse voor uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.”*

Verzoekende partij kan allerminst volstaan met een verwijzing naar het feit dat zij onmiddellijk na het incident onderzoek en vervolgens het land verliet eind 2006-begin 2007 om haar gebrek aan informatie over de identiteit van de vermoorde militairen en hun familie en haar nalaten om hiernaar te informeren te vergoelijken. Ook het loutere gegeven dat de namen van de vermoorde militairen niet vermeld worden in het bijgebrachte nieuwsbericht (bijlage 2 van het verzoekschrift) volstaat niet, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te menen, om te besluiten dat het voor verzoekende partij onmogelijk is om meer informatie over de vermoorde militairen en hun familie te bekomen. In de door verzoekende partij omschreven context – zij zou eveneens de familieleden van de slachtoffers vrezen, deze familieleden zouden reeds meermaals in persoon naar haar ouderlijk huis zijn gekomen, zouden er met haar moeder hebben gesproken en zouden gedreigd hebben haar te doden en haar eigen familieleden zouden als getuige aanwezig zijn geweest op de rechtszaak waar de vermeende moordenaar berecht werd – is het geenszins plausibel dat verzoekende partij geen enkele informatie heeft over de identiteit van de vermoorde militairen en hun familie. Dat uit haar verklaringen bovendien blijkt dat zij nagelaten heeft ernstige pogingen te ondernemen om hierover informatie te bekomen, wijst op een grove desinteresse die niet te verenigen valt met de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.2.6.4. Dat geenszins geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde problemen, wordt eveneens bevestigd doordat zij zich in de jaren na de moord op de militairen, ondanks haar beweerde onderduiken, nog op verschillende gelegenheden zelf tot de autoriteiten heeft gewend, bovendien in deze periode van onderduiken twee kinderen verwekte bij haar echtgenote, die nochtans niet samen met haar ondergedoken leefde en zij voorts ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken aanvankelijk verklaarde dat zij in de periode 2004-2008 (de periode van haar vermeende onderduiken) op een appartement verbleef dat blijkbaar vlak naast haar eerdere adres lag. Verwerende partij wijst hieromtrent op het volgende in de bestreden beslissing: *“Verder blijkt dat u zich in de jaren na de moord op de militairen, ondanks uw beweerde onderduiken, nog op verschillende gelegenheden zelf tot de autoriteiten heeft gewend. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u een jaar na het religieuze huwelijksfeest nog stappen ondernam om jullie huwelijk wettelijk te laten registreren bij de burgerlijke stand (CG 2 p. 3), én heeft u bovendien tot tweemaal toe een reispaspoort verkregen (CG 2 p.11-12). Deze démarches die u bij uw autoriteiten ondernam zijn onverenigbaar met de vrees die u jegens diezelfde autoriteiten meent te moeten koesteren. Het is opvallend dat u bovendien in deze periode van onderduiken twee kinderen verwekte bij uw kersverse echtgenote, die nochtans niet samen met u ondergedoken leefde. Nog opmerkelijk is dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ verklaring rubriek 10) aanvankelijk verklaarde dat u in de periode 2004-2008 (de periode van uw vermeende onderduiken) op een appartement verbleef dat blijkbaar vlak naast uw eerdere adres lag (twee belendende appartementsblokken, CG 1 p. 3). Dat u hier niet louter een formeel domicilieadres vermeldde, maar wel*

degelijk een verblijfsadres, blijkt uit uw latere verklaring dat u uw woonregistratie geregistreerd stond op nog een derde adres, met name de (...)straat (CG 1 p.3)."

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift oppert dat de registratie van een huwelijk of de aanvraag voor een paspoort niet bij de politie gebeurt, maar bij de burgerlijke stand en de dienst paspoorten, en dat haar paspoort bovendien aangevraagd en aangemaakt werd tegen betaling zonder dat zij persoonlijk in Tsjetsjenië aanwezig was, duidt de Raad er evenwel op dat het in het licht van de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor zowel de familieleden van de vermoorde militairen, waarvan er bovendien bij de overheidsdiensten zouden werken (notities CGVS d.d. 24/11/2021, p. 4), als de Tsjetsjeense ordediensten, waardoor zij gezocht zou worden (notities CGVS d.d. 24/11/2021, p. 10), en haar beweerde onderduiken, het allerm minst plausibel is dat zij zich in de jaren na de moord op de militairen nog op verschillende gelegenheden zelf tot de autoriteiten wendt. Deze demarches zijn wel degelijk onverenigbaar met de door haar voorgehouden vrees. Het gegeven dat zij hierbij niet persoonlijk aanwezig zou zijn geweest en het feit dat zij zich richtte tot andere overheidsdiensten dan de politie, doen hieraan geen enkele afbreuk.

Verder werpt verzoekende partij op dat verwerende partij volledig voorbijgaat aan haar verklaringen tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud waar zij uitlegde dat zij eerst bij haar oom woonde op het adres (...) 316 of 314 en dat haar moeder na 2000 een appartement kocht in het blok naast nummer 316 of 314. Tevens verklaarde zij dat zij niet op het appartement verbleef toen zij ondergedoken leefde en dat zij na het incident op het huwelijksfeest op verschillende plaatsen verbleef in de omgeving van Gudermes en later ook in Astrakhan buiten Tsjetsjenië. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken had zij de tijd niet om deze nuances mee te delen. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet verklaarde dat zij in de periode 2004-2008 op een appartement verbleef op het adres (...) 316, Grozny (verklaring DVZ d.d. 11 januari 2019, vraag 10), hetgeen dan ook duidelijk tegenstrijdig is met haar latere verklaring dat zij na het incident op het huwelijksfeest onderdook en op verschillende plaatsen verbleef in de omgeving van Gudermes en later ook in Astrakhan buiten Tsjetsjenië. Gelet op voormelde uitdrukkelijke verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken, kan haar uitleg dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken de tijd niet zou hebben gehad om dit te nuanceren de tegenstrijdigheden in haar opeenvolgende verklaringen niet verklaren. Bovendien blijkt uit haar antwoorden op andere gestelde vragen tijdens ditzelfde interview dat verzoekende partij wel degelijk de mogelijkheid had om bepaalde zaken te verduidelijken.

Daarnaast meent verzoekende partij nog dat het feit dat zij haar toenmalige echtgenote in het geheim ontmoette en twee kinderen bij haar verwekte, geen afbreuk kan doen aan het feit dat zij wel degelijk ondergedoken leefde. De Raad acht het evenwel bijzonder risicovol dat verzoekende partij haar echtgenote zou ontmoeten terwijl zij ondergedoken leefde uit vrees dat de familieleden van de vermoorde militairen dan wel de Tsjetsjeense ordediensten haar zouden vinden, nu hierdoor immers het risico ontstond dat haar vervolgers haar echtgenote zouden volgen en zo verzoekende partij zouden vinden. De vaststelling dat verzoekende partij in de door haar beweerde periode van onderduiken blijkbaar twee kinderen verwekte bij haar echtgenote, die nochtans niet samen met haar ondergedoken leefde, ondergraaft dan ook wel degelijk verder haar beweringen in verband met haar onderduiken.

2.2.6.5. Vervolgens duidt de Raad erop dat er in de bestreden beslissing nog terecht op wordt gewezen dat ook het gedrag van verzoekende partij na haar vlucht uit haar land van herkomst niet te rijmen valt met een ernstige vrees voor vervolging in haar thuisland: *"Ook uw gedrag na uw vlucht uit uw land van herkomst valt niet te rijmen met een ernstige vrees voor vervolging in uw thuisland. Zo blijkt dat u in diverse Europese landen een verzoek tot internationale bescherming indiende, maar de uitkomst van uw aanvraag telkens niet afwachtte en doorreisde naar een ander Europees land. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen en hier ook de uitkomst van afwacht. Dat u naliel dit te doen en gedurende jarenlang verschillende aanvragen tot internationale bescherming indiende in diverse landen, maar nooit de uitkomst van de procedure afwachtte en zelfs nog tijdens een lopende procedure vrijwillig terugreisde naar uw land van herkomst, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, tweede lid, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid."*

Met de loutere opmerking dat het nooit haar bedoeling was in Polen te blijven en dat er geen andere optie was om de grens tussen Wit-Rusland en Polen over te steken dan asiel aan te vragen aan de grens, en

dat zij nadien naar Frankrijk doorreisde en er een verzoek indiende, doch vervolgens naar Rusland diende terug te keren omwille van haar zieke moeder, werpt verzoekende partij geenszins een ander licht op voormelde motivering van verwerende partij.

2.2.6.6. Ten slotte wordt de door verzoekende partij beweerde vrees finaal onderuitgehaald doordat zij na haar vlucht naar het buitenland nog vrijwillig en gedurende meerdere jaren naar haar land van herkomst is teruggekeerd en zij toen zij voor de tweede maal haar land van herkomst wilde verlaten bovendien zonder probleem een nieuw reispaspoort kon verkrijgen in Tsjetsjenië. Verwerende partij motiveert dienaangaande terecht als volgt: *“Voorts dient erop gewezen dat u en u na uw vlucht naar het buitenland nog vrijwillig en gedurende meerdere jaren naar uw land van herkomst bent teruggekeerd (CG 2 p.12-14). Tijdens uw verblijf in uw land van herkomst zouden zich ook geen nieuwe incidenten hebben voorgedaan (Ibid.). Hierbij dient aangestipt dat u zich binnen de Russische Federatie over grote afstand verplaatste met uw eigen identiteitsdocumenten, onder uw eigen naam, zonder hierbij problemen gekend te hebben. Meer nog, ook toen u voor de tweede maal uw land van herkomst wilde verlaten (omdat uw gezin nog in Europa verbleef) kon u zonder probleem een nieuw reispaspoort verkrijgen in Tsjetsjenië, waar u uw domicilie had (CG 2 p.14). Hoewel u beweert dat u enkel geld opstuurde naar uw familieleden in Tsjetsjenië en zij in uw afwezigheid, met de foto's die ze nog van u hadden liggen, via een tussenpersoon en mits betaling van (smeer)geld een reispas voor u konden regelen (CG 2 p.14-15), kan er op gewezen worden dat deze verklaring niet rijmt met de informatie vervat in uw binnenlands paspoort. Immers, uw binnenlands paspoort draagt duidelijk twee stempels die werden gezet door de paspoortdienst bij het uitreiken van een reispaspoort (2007 en 2012). Indien u werkelijk “enkel geld” zou hebben opgestuurd – en dus niet uw binnenlands paspoort, dat u zelf op zak had - zouden deze stempels niet in uw binnenlands paspoort kunnen staan. U maakt dan ook niet aannemelijk dat u langs officiële kanalen aan een reispaspoort geraakt bent. Alles wijst erop dat u de normale standaardprocedure gevolgd heeft, wat impliceert dat u geautoriseerd was het land te verlaten en de veiligheidsdiensten geen bijzondere interesse hadden in u (zie ook informatie toegevoegd aan het administratief dossier, AAB).”*

Door er op te wijzen dat zij het land binnenkwam via de grens tussen Wit-Rusland en Rusland, die niet streng wordt gecontroleerd en waar er tot voor oktober 2016 zelfs geen controle was van identiteitsdocumenten wanneer personen via de weg reisden, en dat zij niet terugkeerde naar Tsjetsjenië en enkel in Astrakhan verbleef, doet zij geen enkele afbreuk aan de pertinente vaststellingen dat zij niettemin zich binnen de Russische Federatie over grote afstand verplaatste met haar eigen identiteitsdocumenten, onder haar eigen naam, zonder hierbij problemen gekend te hebben, en dat zij ook toen zij voor de tweede maal haar land van herkomst wilde verlaten zij zonder probleem een nieuw reispaspoort kon verkrijgen in Tsjetsjenië, waar zij haar domicilie had. Deze vaststellingen ondergraven wel degelijk haar bewering gevisieerd te worden door de Tsjetsjeense ordediensten.

Verder kan verzoekende partij ook in haar verzoekschrift niet overtuigen dat zij langs officiële kanalen aan een reispaspoort geraakt zou zijn. Haar uitleg dat zij, mede gelet op de zware medicatie die zij neemt, zich vergist zou hebben en vergeten zou zijn dat zij naast geld ook haar binnenlands paspoort had opgestuurd, kan niet worden aanvaard. Immers dient ook hier te worden opgemerkt dat zij geen enkel medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat haar cognitief vermogen is aangetast. Verder wordt nog opgemerkt dat verzoekende partij duidelijk verklaarde dat zij enkel geld opstuurde naar haar familieleden in Tsjetsjenië en dat haar familie in haar afwezigheid, met de foto's die ze nog van haar hadden liggen, via een tussenpersoon en mits betaling van (smeer)geld een reispas voor haar konden regelen (notities CGVS d.d. 24/11/2021, p. 14-15). Zij bevestigde nogmaals uitdrukkelijk dat zij buiten geld niets diende op te sturen (notities CGVS d.d. 24/11/2021, p. 15). Gelet op deze duidelijke verklaring is haar *post-factum* uitleg als zou zij vergeten zijn dat zij ook haar binnenlands paspoort had opgestuurd, geenszins ernstig. Dat deze gebeurtenis dateert van tien jaar geleden, zoals zij tevens opwerpt in haar verzoekschrift, doet hieraan geen enkele afbreuk.

Daarnaast onderstreept verzoekende partij nog dat zij nooit verklaard heeft dat er een uitreisverbod tegen haar werd bevolen. Zij verklaarde daarentegen dat zij illegale detentie vreest en dat de vervolging tegen haar niet officieel is gemaakt. De Raad is evenwel van oordeel dat het haaks staat op haar bewering te worden gezocht door de Tsjetsjeense ordediensten dat zij, toen zij voor de tweede maal haar land van herkomst wilde verlaten, zonder problemen een reispaspoort kon bekomen en dat men haar zodoende autoriseerde het land te verlaten. Hieruit kan wel degelijk besloten worden dat de veiligheidsdiensten geen bijzondere interesse hadden in haar. Dat zij niet officieel vervolgd zou worden, doet hieraan geen afbreuk.

2.2.6.7. De Raad stelt vast dat verzoekende partij voor het overige in haar verzoekschrift, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingsen, het

herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer biedt geen soelaas.

2.2.7. Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat het feit dat haar eerste echtgenote (en hun gemeenschappelijke kinderen die toen bij haar in Frankrijk verbleven) erkend werden in Frankrijk, aantoonde dat hun asielmotieven, nl. de bloedwraak na het incident op haar trouwfeest, door de Franse autoriteiten als geloofwaardig werden bevonden, doch dat verwerende partij op geen enkel moment hun statuut naging en hiermee geen rekening hield. In dit verband onderstreept de Raad dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan evenwel geen enkel geloof worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden relaas en maakt zij dan ook geen nood aan internationale bescherming aannemelijk. Verzoekende partij brengt geen gegevens aan die ertoe zouden kunnen leiden te besluiten dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt louter en alleen op grond van het statuut van deze familieleden. Verzoekende partij kan zich dan ook niet zonder meer steunen op het statuut dat haar familieleden zouden hebben in Frankrijk teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in haar hoofde aannemelijk te maken.

2.2.8. Wat betreft daarnaast nog de verklaring van verzoekende partij niet gescheiden te willen worden van haar gezin en als echtgenoot van Z. te vrezen zelf ook problemen te krijgen in Tsjetsjenië omwille van de problemen die zij er kende, duidt de Raad erop dat verwerende partij hierover terecht het volgende motiveert: *“Waar u tot slot wijst op uw gezinssituatie (CG 2 p.17), moet erop gewezen worden dat uw echtgenote het statuut van vluchteling heeft in Polen, en u een eventuele verblijfsprocedure op basis van jullie gemeenschappelijk gezinsleven dan ook aan de Poolse autoriteiten dient te richten. Voor zover u in vage termen aanhaalt dat u in uw land van herkomst “problemen” zou kunnen krijgen omwille van de problemen die uw partner er kende, moeten volgende elementen in rekening worden gebracht. Vooreerst moet vastgesteld dat uw huidige relatie ontstaan is na uw vertrek uit uw land van herkomst. Jullie hebben elkaar in Polen leren kennen, waar jullie vervolgens een (louter) religieus huwelijk sloten (CG p.18). Zodoende kan er vanuit gegaan worden dat de autoriteiten of anderen in uw land van herkomst niet op de hoogte zijn van uw relatie met Z. A. (...), behalve de personen die u hierover zelf zou ingelicht hebben. Bovendien kan er opgemerkt worden dat uit uw verklaringen moet blijken dat Z. (...) problemen kende omdat zij en haar zoontje als drukingsmiddel zouden worden ingezet om haar (eerste, ex-)echtgenoot terug naar Tsjetsjenië te lokken (CG p.6). In dit opzicht geeft het sluiten van een nieuw huwelijk door Z. (...) blijk van een duidelijke distanciëring van haar ex-partner, wat er net toe kan leiden dat Z. (...) niet langer gevisieerd zou worden door haar vervolgers. Immers, door haar verbintenis met u behoort zij nu niet langer tot de sociale cirkel van haar gevisieerde ex-man, maar wordt zij integendeel sociaal gezien tot uw familieverband gerekend. U maakt dan ook niet aannemelijk dat u in uw land van herkomst concrete problemen zou kennen omwille van uw religieus huwelijk met Z. (...), een erkend vluchteling in Polen.”*

Verzoekende partij meent desbetreffend in het verzoekschrift dat verwerende partij voorbijgaat aan het feit dat haar echtgenote ook persoonlijk wordt gezocht, los van haar ex-echtgenoot of broer en wijst zij erop dat haar echtgenote ook in Europa nog belaagd werd, waaronder ook in België. Verzoekende partij verwijst naar het incident waarbij haar echtgenote in België door twee onbekende mannen op 9 mei 2021 aan het opvangcentrum van Nonceveux werd aangevallen nabij een bos en voegt desbetreffend als bijlage bij haar verzoekschrift een proces-verbaal van haar klacht d.d. 27 mei 2021 (bijlage 4), een psychiatrisch attest d.d. 30 juni 2021 (bijlage 5) en een attest van haar huisarts d.d. 12 mei 2021 (bijlage 6). Verzoekende partij benadrukt dat haar echtgenote erkend werd in Polen en dat haar vrees voor vervolging in de Russische Federatie bijgevolg vaststaat. Hierdoor hebben ook verzoekende partij en hun twee gemeenschappelijke kinderen een vrees voor vervolging, aldus verzoekende partij. Zij wijst er hierbij tevens op dat hun gemeenschappelijke kinderen werden ingeschreven op de bijlage 26 van haar echtgenote (zie bijlage 3 van het verzoekschrift). Verwijzend naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat zij tevens als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 7 van het verzoekschrift) en verschillende rapporten inzake de situatie in Tsjetsjenië, benadrukt zij dat zij gezien haar familieband met A. een specifiek risicoprofiel heeft. Ten slotte betreurt verzoekende partij het dat verwerende partij zich enkel baseert op haar verklaringen zonder het dossier van haar echtgenote in beschouwing te nemen of kennis te nemen van de inhoud van haar verzoek om internationale bescherming in Polen.

De Raad benadrukt evenwel dat verzoekende partij niet kan volstaan met een loutere verwijzing naar de erkenning als vluchteling van haar echtgenote in Polen en de problemen van haar echtgenote teneinde aannemelijk te maken dat ook zijzelf bij een terugkeer naar haar land van herkomst omwille van de problemen van haar echtgenote persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade heeft. De Raad benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Ook een loutere verwijzing naar risicoprofielen en de algemene situatie in Tsjetsjenië, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr. 167.854), volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Zij dient zulks *in concreto* aan te tonen, alwaar zij echter, gelet op voormelde pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, in gebreke blijft.

De verwijzing van verzoekende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin dienstig. De geciteerde rechtspraak betreft een individueel geval en heeft geen bindende precedentwaarde. Het verzoek van verzoekende partij dient op individuele wijze te worden beoordeeld, waarbij zij haar vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken, alwaar zij echter manifest in gebreke blijft.

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat het niet het doel is van de asielprocedure om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu*, zo blijkt uit wat voorafgaat. Aangezien haar echtgenote het statuut van vluchteling heeft in Polen, is het aan verzoekende partij om gebruik te maken van de geëigende procedures in Polen die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht aldaar op basis van de gezinssituatie. Volledigheidshalve wijst de Raad er hierbij nog op dat, zo blijkt uit de bestreden beslissing en verzoekende partij betwist dit nergens, het verzoek van haar echtgenote door de commissaris-generaal werd afgesloten met een beslissing tot niet-ontvankelijkheid, daar zij internationale bescherming geniet in Polen.

2.2.9. Inzake de door verzoekende partij bijgebrachte documenten wordt ten slotte in de bestreden beslissing nog op goede gronden het volgende overwogen: *“De door u in het kader van uw verzoek voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands Russisch paspoort bevat uitsluitend identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden. Medische documenten over de gezondheid van uw jongste dochter houden geen verband met de door u aangehaalde vervolging in de Russische Federatie. Documenten aangaande een incident in België jegens uw partner Z. A. (...) staven evenmin de door u aangehaalde vluchtmotieven ten aanzien van de Russische Federatie. Hier dient aan toegevoegd dat het verzoek van uw partner reeds werd afgesloten met een beslissing tot niet-ontvankelijkheid, daar zij internationale bescherming geniet in Polen. Het voornoemde medisch attest betreffende uw methadongebruik tot slot, heeft geen betrekking op de door u aangehaalde asielmotieven en wijzigd bovenstaande conclusie dan ook niet.”*

Door verzoekende partij worden geen concrete argumenten bijgebracht die hierop een ander licht werpen.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat*

de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is." Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die voormelde vaststelling weerleggen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 6 februari 2020 en 24 november 2021 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET